

ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Α'

Ὁ ὑποπλοίαρχος Φριδερίκος Πλεμὸν ἀνέλαβε τὴν φυλακὴν τοῦ κατὰ τὴν τετάρτην ὥραν τῆς πρωίας. Ἐρειδόμενος ἐπὶ τοῦ θωρακίου τῆς γεφύρας ἔβλεπε τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου.

Ἦτο λαμπρὰ ἡ ἀνατολὴ ἐκεῖνη. Μόλις ἡ ἡὺς εἶχε λευκάνει τὸν ὀρίζοντα καὶ εὐθέως, κατὰ τὸ ἀόριστον αὐτοῦ πέρας, ἀνεφάνη κηλὶς κιτρίνη. Γραμμὴ χιονώδης, ἐξ ἧς ἀνῆρχοντο ἄτμοι ὀμίχλης, διεγράφετο ἤδη εἰς τὴν ἐσχατιὰν τοῦ ὠχροτάτου οὐρανοῦ. Ἡ θάλασσα γαλήνιος καὶ λεία ἐκοιμάτο· τὸ ὕδωρ ἐφαίνετο κατὰλευκον. Αἰφνης τὸ ἄνω τόξον τοῦ φωτεινοῦ δίσκου ἔψαυσε τὴν ἀκροτάτην γραμμὴν. Ἡ κιτρίνη κηλὶς ἐξήστραψεν ὡς αἰφνίδιος διάχυσις χρυσοῦ ἀναλελυμένου. Πάραυτα οἱ ἄτμοι διεχύθησαν πρὸς τὴν ἀκτὴν καὶ ὅλη ἡ θάλασσα ἐκάπνισεν ὡς ὑπερμεγέθης λέβης. Ταῦτοχρόνως τὰ ὕδατα καὶ ὁ οὐρανὸς ἐκυάνισαν· ἀργυραῖ ρυτίδες διέδραμον μετὰ τῆς πρωϊνῆς αὔρας τὴν κάτω ἐπιφάνειαν καὶ ὅξεια νεφύδρια διηυλάκωσαν τὸν ἄνω θόλον. Εἰς πᾶσαν πτυχὴν τοῦ κυανοῦ αἰθέρος ἐκυμάνθη ὁ σπινθηροβόλος ὀγκὸς μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ὁ ἐρυθρὸς πυριφλεγὴς δίσκος ἀνέλαβε τὴν κυριαρχίαν του. Ἦτο ἤδη ἡμέρα.

Ὁ Πλεμὸν πολλὰκις εἶχεν ἶδει τὸ τοιοῦτο θέαμα. Παρὰ τὰς ἀκτὰς τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Κίνας, ἐν τῇ βαρεῖᾳ νάρκῃ τοῦ Εἰρηνικοῦ ἢ ἐν τῇ παιδρᾷ φρικιάσει τοῦ Ἀτλαντικοῦ εἶχε θεωρήσει τὴν αἰωνίως γοητευτικὴν εἰκόνα ταύτην· οὐδέποτε ὅμως ἐδοκίμασε τὴν παράδοξον ταραχὴν ὑφ' ἧς κατεῖχετο κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην, τὴν ἀπότομον τῆς καρδίας συγκίνησιν, τὴν προοιωνιζομένην ἄγνωστον μέτην.

Καὶ ἡ συγκίνησις εἰσέδυνε εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἄνευ αἰτίας, ἄνευ προφάσεως καὶ τινός. Διατί τὴν πρωῒαν ἐκείνην ὁ ὄρμος τῆς Βιλλεφράνσης ἐνεποίει αὐτῷ τὴν ἐντύπωσιν ὀπτασίας παραδείσου; Διατί ἡσθάνετο ἐντὸς αὐτοῦ ἄρρητον ἀγαλλίασιν ἱστάμενος πρὸ τῶν λευκῶν ἐκείνων βράχων, ἰοχρόων τὴν κορυφὴν καὶ περιβαλλομένων εἴτα βραδέως εὐρὺν ἐκ πορφύρας μανδύαν; Διατί οἱ διάφοροι κρότοι τῆς ἐξεγειρομένης ζωῆς ἐφθانون μέχρι τῆς ἀκοῆς του ὡς διακεκομμένα μέλη ἀρμονίας; Ἡ ἐκ τῆς αὐγῆς ἐκείνης μέτη ἐπέδρα καὶ σωματικῶς ἐπ' αὐτοῦ.

Ἡσθάνετο τοὺς μῆνιγγάς του πάλλοντας καὶ τὸ αἷμά του ταχύτερον κυκλοφοροῦν εἰς τὰς φλέβας. Ἐνεκα τῆς διαστολῆς τῶν πόρων τοῦ ἐξαλίζετο καθιστάμενος εὐαίσθητος εἰς πᾶσας τὰς πρωϊνὰς εὐωδίας. Ὡσφραίνεται τὴν ὁσμὴν τῶν παρὰ τὴν παραλίαν παντοίων ἀνθέων, τ' ἀρώματα τῶν ρόδων τὸ διακεχυμένον εἰς τὰ ὕγρὰ ἐκ τῆς δρόσου φυλλώματα. Κύπτων δὲ ἀπὸ τοῦ θωρακίου ἠδύνατο νὰ ἴδῃ τὸ διαυγὲς ὕδωρ περιπαθῶς ἀποχαινούμενον πέριξ τῶν καταφράκτων τοῦ πλοίου ἐξάλλων. Τὸ θωρηκτὸν οὐ ἐπέβαιεν ἐφάνετο οἶονεϊ τέρας κοιμώμενον. Μόλις ἡ πνοὴ τοῦ σιδηροῦ στήθους του ἐξῆρχετο διὰ τοῦ ἐξακοντιζομένου λευκοῦ ἄτμου. Τὸ ἐν ὑπηρεσίᾳ μέρος τοῦ πληρώματος ἡσυχολεῖτο πνιγνὰ περὶ τὴν ἐργασίαν, σμῆχον, καθαῖρον, στιλβῶν, ἀναρτῶν τῇδε κάκεισε μετὰ προθυμίας καὶ ζέσεως ἀσυνήθους.

Τῷ ὄντι ὁ Ρισελιέ, ναυαρχὸς τῆς μοίρας τῶν γυμνασίων, εἶχε παράδοξον τὴν ὄψιν. Ἀπὸ τῆς προτεραιᾶς παρουσίας τὴν διακόσμησίν του, διακόσμησιν πολύχρουν ἐκ σημάτων λαμπρῶν, ἐκ στιλπνῶν ἐπισειόντων καὶ πλατανίζουσῶν σημάτων. Σκιὰς ἐκάλυπτε τὸ κατὰστρωμα. Τὴν καταβιβασθεῖσαν καὶ ἐξαφανισθεῖσαν καπνοδόχην ἀντικατέστησεν ἐξέδρα διὰ τὴν μουσικὴν. Τὰ χαλύβδινα τηλεβόλα, τοποθετημένα παρὰ τὴν πλευρὰν τοῦ πλοίου, ἀνὰ δύο προσέβλεπον ἄλληλα ἐκ βάθους τῆς ἐαυτῶν κοιλότητος.

Στέφανοι καὶ ἔγκαρπα ἀνθέων ἀνῆρτηντο εἰς τοὺς κιλλίβαντας, εἰς τοὺς πασσάλους, περιβάλλοντες τὴν βᾶσιν τῶν ἱστῶν μὲ τὰς χλοερὰς ἀλύσεις των. Τὸ κατὰστρωμα διεφαίνετο στιλπνὸν ὡς δάπεδον αἰθούσης χοροῦ, τὰ ὀρειχάλκινα μέρη ἐφέλκουν τὰς εἰσέτι πλαγίας ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, ἀντανάκλῶντα αὐτὰς κατὰ πᾶσας τὰς διευθύνσεις.

Εἰς τὴν ἐτέραν πλευρὰν πρὸς τὴν παραλίαν δυτικῶς ἡ σκιὰ τοῦ πλοίου ἐμηκύνετο ἀπὸ τοῦ τερατώδους ἐκείνου σκάφους, ἀπὸ τοῦ μηχανήματος ἐκείνου τοῦ τόσον βαρέος ἔνεκα τῶν διαστάσεων καὶ τόσον ταχέος εἰς τὰς κινήσεις. Τὸ ὑπερμέγεθες θωρηκτὸν λικνιζόμενον ὑπὸ τοῦ κύματος διεγράφετο ἐν ὅλῃ τῇ εὐκρινείᾳ τῶν γραμμῶν του ἐπὶ τῆς σπινθηροβόλου ἐπιφανείας. Δεξιᾷ, ἀριστερᾷ, ἐξόπισθεν του, ἔτερκ θωρηκτὰ εὐσεβάστως ἐμιμοῦντο τὴν σιγὴν του καὶ ἀπεκάλυπτον τὴν αὐτὴν ζωὴν.

Περὶ τὴν ἔκτην ὥραν εἰς ἄλλος ἀξιωματικὸς ἐπλησίασε πρὸς τὸν ρεμβάζοντα καὶ ἔτεινεν αὐτῷ τὴν χεῖρα.

Σήμερον λοιπὸν εἶνε ἡ ἐπίσημος ἡμέρα! εἶπε μετὰ φωνῆς φαιδρᾶς.

Ὁ Πλεμὸν ἐστράφη.

Ὁ λαλήτας ἦτο συνάδελφος, φίλος, ὑποπλωτάρχης ὡς αὐτός, ἐκαλεῖτο δὲ Πάυλος Κεργὸρν.

Ἡ ἀντίθεσις μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν ἦτο φανερά.

Ὁ Κεργὸρν ἦτο βραχύσωμος, εὐρύνωτος, στιβαρὸν ἔχων τὴν κατασκευὴν. Τὰ πάντα ἐν αὐτῷ ἐμαρτύρουν σθεναρὰν ρώμην, ὁ ὡσεὶ τὰυροῦ τράχηλός του, αἱ καμπύλαι κνήμαί του, αἱ παχεῖαί του παλάμαι. Τὸ ὅπως οὖν ἐρυθρὸν πρόσωπόν του, πλατὺ καὶ στρογγύλον, ἀπέπνεεν εἰλικρίνειαν καὶ φαιδρότητα, μειδίαμα δὲ κατηύγαζεν αὐτό.

Ἦτο ναυτικὸς ἐκ φύσεως, ἀλλὰ ναυτικὸς ὑποδεστέρας τάξεως ἐπιτήδειος εἰς τὸν χειρισμὸν, μεθοδικός, ἄνευ φόβου, ἀλλὰ καὶ ἄνευ πρωτοβουλίας.

Ὁ ἕτερος ἀπεναντίας ἦτο ἡ προσωποποίησις τῆς ὑπερηφάνου ὑπεροχῆς τῆς διανοίας. Εἶχεν ἀνάστημα ὑψηλότερον τοῦ κοινού. Τὸ σῶμά του ἦτο ἐξέκτισον τὴν κατασκευὴν· ἡ κεφαλὴ του ἦτο ἀρρενωπή, ἐκφραστικὴ, ὥραία ἐν τῇ κανονικότητι αὐτῆς, ἀλλ' εἰς τὰς μαρασμώδεις αὐτῆς γραμμὰς ἦτο ἐγκεχαρραγμένη ἡ τραχύτης τοῦ ἐργώδους βίου.

Οἱ ὀφθαλμοὶ του, καλυπτόμενοι ὑπὸ μακρῶν βλεφαρίδων, εἶχον πῦρ κρύφιον εἰς τὸ βάθος τοῦ ὀφρυακοῦ τόξου. Τὸ ὅπως οὖν μελαγχολικὸν στόμα του ἔφερε τὴν σφαχγῖδα δοκιμασιῶν, ἃς ἀνδρικῶς εἶχεν ὑποστῇ.

Ὁ βλέπων τοὺς δύο τούτους ἀξιωματικοὺς ἀμέσως ἐνόησε ὅτι ὁ πρῶτος ἦτο ἐκ φύσεως πεπλασμένος διὰ τὴν ἡρώϊκὴν ὑπακοήν, ὁ δὲ δεύτερος διὰ τὰς ὑπερόχους ἀποφάσεις.

— Ἐπίσημος ἡμέρα τῷ ὄντι! ἀπήντησεν ὁ Πλεμὼν φέρων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου.

— Αἶ!... μὲ τί τρόπον τὸ λέγεις αὐτό!.. Μήπως βαρύνεσαι; Σὲ δυσχερεστεῖ αὐτὸς ὁ χορὸς; Καὶ ὁμως σ' ἐγνώρισα πάντοτε ἐμμανῆ χορευτὴν.

— Εἶνε ἀληθές, ἀλλὰ σήμερον δὲν εἰξεύρω τί αἰσθάνομαι... Θέλεις νὰ σοῦ εἰπῶ, φίλτατέ μου Κεργὸρν, φοβοῦμαι...

— Φοβεῖσαι!.. Τί φοβεῖσαι;

Ὁ Πλεμὼν ἔτυψεν ἐλαφρῶς τὸν ὦμόν του.

— Δὲν εἰξεύρω κ' ἐγώ. Προσκαλοῦν τὸ μειδίαμα αὐτὰ τὰ πράγματα. Σὺ δὲν πιστεύεις; εἶσαι ἀδιάφορος. Ὅπως δὴποτε ὁμως ἔχω προαίσθημα ὅτι θὰ μοῦ συμβῇ συμφορὰ.

Ὁ Κεργὸρν ἐκάγχασεν.

— Συμφορὰ! σήμερον; εἶπε. Θὰ ἐτρελλάθης βέβαια. Αὐτὸ δὲ εἶνε συνειθισμένον εἰς σέ. Τί συμφορὰ θέλεις νὰ σοῦ συμβῇ; Τὸ πολὺ πολὺ νὰ προσφέρῃς τὸν βραχίονα εἰς καμμίαν ἡλικιωμένην καὶ χονδρὴν κυρίαν, ἡ ὁποία ἐπιθυμεῖ νὰ ξανα-νιώσῃ. Κατ' εὐτυχίαν θὰ εἶμαι παρὼν ἐγώ. Εἰξεύρεις ὅτι χορεύω ὥσάν σοῦρα. Ὅταν βαρυνθῇς τὴν χορευτριά σου, μοῦ κάμνεις νόημα ἔτσι — καὶ ἐκάμνους τὸν ὀφθαλμόν. Εἶμαι ἐπιτήδειος εἰς αὐτὰ τὰ πράγματα. Εἰς τὸν τελευταῖον χορὸν τοῦ νομάρχου εἰς τὸ Τουλὼν, ἐπέτυχα τρεῖς γάμους, χωρὶς νὰ κάμω ἄλλον κόπον παρὰ νὰ στριφογυρίζω τὰς μητέρας!...

Ἦσαν τόσον εὐθυμοὶ οἱ λόγοι του, ὥστε ἡ ἰλαρότης μετεδόθη καὶ εἰς τὸν Πλεμὼν.

— Ἐξαίρετα! Νὰ ποῦ γελᾷς καὶ σύ!... Εἰς τὸν διάβολον ἅς πᾶν τὰ προαισθήματα! Σοῦ εὐχομαι νὰ συναντήσῃς τὴν ὠραιότεραν νέαν τῆς Νικαίας, νὰ τῆς ἀποτείνῃς ἐρωτικὴν ἐξομολόγησιν μὲ τρεῖς λέξεις καὶ νὰ γίνῃ δεκτὴ εἰς τρία λεπτά.

Διακόπτων δὲ τὴν ὁμιλίαν του, ἐξηκολούθησεν:

— Ἀλλὰ δὲν πρόκειται περὶ αὐτοῦ μόνον. Τί ὦραν ἀρχίζει ὁ χορὸς; Σὺ θὰ ἐπιτηρῇς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν λέμβων, αἱ ὁποῖαι θὰ μεταφέρουν τοὺς προσκεκλημένους ἀπὸ τὴν ξηρὰν;

— Ὅχι. Δὲν εἰξεύρω μάλιστα εἰς ποῖον ἀνετέθη αὐτὴ ἡ φροντίς.

— Τόσον τὸ καλλίτερον διὰ σέ, φίλε μου. Νὰ χορεύῃ κανεὶς, ἔστω, μὲ ὅλην τὴν ζέστην. Ἀλλὰ νὰ κουβαλῇ κανεὶς ἐπάνω ἓνα σωρὸν ἀγνώστους ἀνθρώπους, αὐτὸ ὄχι!

Καὶ ὁ Κεργὸρν ἀπεμακρύνθη μετὰ χειρονομίας, ἥτις συνετέλεσε νὰ ἐξιλαρύνῃ ἐντελῶς τὸν φίλον του.

Αἱ ὦραι ἐν τούτοις παρήρχοντο. Περὶ τὴν μεσημβρίαν πασαὶ αἱ λέμβοι τῆς μοίρας ἦσαν ἑτοιμαί, ἐλθοῦσαι δὲ ἐτάχθησαν πέριξ τοῦ Ρισελιὲ ἀναμένουσαι νὰ ὀρμήσωσι πρὸς τὴν ξηρὰν. Ἦδη πλεῖστοι ταρτάναι καὶ ὀλκάδες περιεκύκλουν τὰ θωρηκτά. Ἀπὸ τοῦ καταστρώματος ἠκούετο ἡ φλυαρία ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. Οἱ περίεργοι συνέρρεον ρίπτοντες ταχὺ βλέμμα ἐπὶ τῶν προετοιμασιῶν.

Εἶτα ὁ πολύχρους αὐτὸς στολίσκος ἐπέστρεφεν εἰς τὴν ξηρὰν ἵνα παραλάβῃ τοὺς προσκεκλημένους, ὧν τὸ πλῆθος ἐφάνετο συναθροισζόμενον ἐπὶ τῶν βραχιδῶν κατωφερειῶν τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου καὶ τοῦ Μπωλιέ. Δύο ἢ τρία ἀτμόπλοια, ἐλθόντα ἐκ Καννῶν καὶ ἐκ Μαντῶν, διερχόμενα ἐκ Μονακοῦ, ἐστάθμευον εἰς τινὰ ἀπόστασιν πεπληρωμένα ἐπιβατῶν. Δὲν ἦτο ἀκόμη ἡ στιγμή τῆς ὑποδοχῆς.

Περὶ τὴν δευτέραν ὦραν ὁ ναύαρχος ἐξῆλθε τοῦ δωματίου του. Ἐρρίψε βλέμμα εὐαρεσκείας ἐπὶ τῶν τελευταίων παρασκευῶν, φέρων δὲ μεγάλην στολὴν καὶ περικυκλούμενος ὑφ' ὅλου τοῦ ἐπιτελείου τοῦ ἔστη παρὰ τὸν ὀπίσθιον ἰστόν. Παρὰ τὴν κλίμακα νεαροὶ ἀξιωματικοί, κοσμητόρες τῆς ἐορτῆς, προητοιμαζόντο καὶ αὐτοὶ νὰ προσφέρωσι τὸν βραχίονα εἰς τὰς προσκεκλημένας κυρίας. Αἱ καρδίαι δὲ βεβχίως ἔπαλλον σφοδρῶς ὅτε ἡ ἐφοκίς, ἡ φέρουσα τὸν νομάρχην τοῦ νομοῦ τῶν Παραθαλασσιῶν Ἀλπεων μετὰ τῆς ἀκολουθίας του, ἐπλησίασεν εἰς τὴν κλίμακα.

Ὁ ἀνώτατος τῶν πολιτικῶν ὑπαλλήλων, ὁ διοικῶν τὴν μοιραρχίαν στρατηγὸς καὶ πάντες οἱ πολιτικοὶ καὶ στρατιω-

τικοὶ ὑπάλληλοι, παρήλασαν ἐν τάξει πρὸ τοῦ ναυάρχου. Ἀμέσως δὲ αἱ κυρίαι ὠδηγήθησαν νὰ καθήσωσιν ὑπὸ τὴν ἀνθοστεφῇ σκιάδᾳ.

Ὅπισθεν τῶν ἀξιωματικῶν ἀπόσπασμα ναυτῶν μὲ τὰ ὅπλα παρὰ πόδας ἀπένεμε τὰς τιμάς. Τινὲς ἐξ αὐτῶν ἐνίοτε συνωμίλουν ταπεινῇ τῇ φωνῇ.

— Νὰ σοῦ εἰπῶ, Ζιλδᾶ, ἔλεγεν εἰς ἐξ αὐτῶν, εἶνε κατὶ στεριανοὶ ἐκεῖ πέρα ποῦ μὲ τὰ ρούχα τῶν ἡμποροῦν νὰ σκεπάζουν ὅλο τὸ σκαρὶ τοῦ καρδιοῦ μας...

Καὶ ὁ Ζιλδᾶ ἀπήντα:

— Ἦθελα, καὶ μὲνε Κλέτε, νὰ σὲ ἰδῶ μὲ τὸ φόρεμα τοῦ νομάρχου! Θὰ ἐφαινόσουν σὰν σκαντζόχοιρας!

— Ἐσὺ εἶσαι σκαντζόχοιρας, εἶπεν ὁ Κλέτος θυμωθεὶς. Ἐνοια σου καὶ δὲν θὰ ἔκκνυα κακὴ φιγούρα.

Ἀλλ' ἤδη ὁ ὑπὸ τὴν σκιάδᾳ χώρος εἶχε πληρωθῇ. Πᾶσαι αἱ λέμβοι, αἱ ἐφοκίδες, οἱ κέρκουροι, αἱ ἀτμάκατοι καὶ αὐτὰ τὰ ἀλιευτικὰ πλοία εἶχον ἤδη ἀποβιβάσει τοὺς ἐπιβάτας τῶν. Βόμβος συγκεχυμένος ἐπεκράτει ἐπὶ τοῦ ὑπερμεγέθους πλοίου, ἐν τῷ μέσῳ δὲ αὐτοῦ ἐνίοτε διεκρίνετο ἡ φωνὴ γυναικὸς ἐκφερούσης ἐπιφώνησιν τινὰ. Ἐπεσκέπτοντο καὶ ἐξήταζον τὸ θωρηκτὸν ἀπὸ τοῦ κύτους μέχρι τῆς γεφύρας. Διαρκῆς ἐπεκράτει ψιθυρὸς λόγων καὶ γελῶτων. Τὸ πνεῦμα ἐσπινθηροβόλει εἰς τὰς φιλοφρονήσεις. Τὸ ναυτικὸν ἐθρίαμβευσεν τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Τὰ μέλανα ἱμάτια τῶν πολιτῶν καὶ τὰ ἐρυθρὰ πανταλόνια τῶν κατὰ ξηρὰν στρατιωτικῶν ἐφαίνοντο ἐπαίσθητῶς ὑστεροῦντα.

Ἡ ἡμέρα παρήλθε ταχέως, ἐπέστη δὲ ἡ ἐσπέρα, ὅτε ἔμελλεν ἀρχίσῃ ὁ χορὸς. Ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ τὰ χρησιμεύσαντα διὰ τὴν θεατρικὴν παράστασιν θρανία ἐξηφανίσθησαν. Τὸ κατὰ-στρωμα ὑπὸ τὴν σκιάδᾳ μετεβλήθη εἰς λαμπράν, μαγευτικὴν αἴθουσαν. Αἱ αὐτοσχέδιοι πολύφωτοι λυχναὶ ἀνήφθησαν. Ἡ λάμψις τῶν κηρίων καὶ τῶν φανῶν ἐσπινθηροβόλει ἐπὶ τῶν ἐκ χαλυβδος πανοπλιῶν τῶν συνηρμολογημένων μεθ' ὅλης τῆς δυνάτης καὶ ἐξαιρετικῆς τῶν ναυτικῶν φιλοκαλίας. Τὰ ἐκ τῆς ἀκτῆς προερχόμενα ἀρώματα συνηνοῦντο μὲ τὰς μεθυστικὰς εὐωδίας τὰς προερχομένας ἐκ τῶν γυμνῶν γυναικείων κόλπων.

Μέθῃ βραδεῖα ἐπεπλανᾶτο ἐπὶ τῆς φιλεόρτου ἐκείνης τύρβης.

Αἱ θυγατέρες τῆς Εὐας, περιεργότεραι καὶ αὐτῆς τῆς κοινῆς αὐτῶν προμήτορος, ἐδοκίμασαν ἢ προσεπάθησαν νὰ δοκιμάσωσι πάντας τοὺς ἀπηγορευμένους καρπούς. Ἐγένοντο πολυάριθμοι κατακτήσεις τὴν νύκτα ἐκείνην, ἀδύνατον δὲ εἶναι νὰ ὀρίσῃ ἂν ἡ ξηρὰ ἢ ἡ θάλασσα ὑπέστη τὰς πλείονας ζημίας. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ὁμως τὸ ναυτικὸν διεκρίθη καὶ κατὰ τὸ ἐπακολούθησαν διάστημα τῶν ἑξ μηνῶν, οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς μοίρας παρευρέθησαν εἰς πέντε γάμους. Εἰς σηματοφόρος, τρεῖς ὑποπλοῖ-αρχοὶ καὶ εἰς πλωτάρχης προσέτι, ἰσχυρογνώμωνος ἕως τότε ἐμμένων εἰς τὸν ἄγαμον βίον, ἔκυψαν τὸν τράχηλον ὑπὸ τὸν ζυγὸν τοῦ ὕμεναίου, ὅστις, μολονότι ἀνθοσκεπής, εἶνε πάντοτε ζυγός.

Περὶ τὴν μίαν μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὁ Κεργὸρν ἐπλησίασεν τὸν Πλεμὼν ἀσθμαίνων.

— Οὐφ! εἶπεν ἀπομάσσων τὸν ἰδρώτα, ἡ τετάρτη ἀδιάκριτος πρότασις μοὶ ἐγένετο πρὸ ὀλίγου! Αὐταὶ αἱ μητέρες ἔχουν καλὴ μυρφοδιά, ὅλαι ἐμάντευσαν ὅτι μολονότι δὲν εἶμαι Ἀδωνις, ὡς πρὸς τὴν καλλονήν, ἔχω ἐν τούτοις εἰσόδημα τεσσαράκοντα χιλιάδων φράγκων. Καὶ σύ;... τί σοῦ συνέβη;

— Εἰς ἐμέ;... τίποτε, ἀπήντησεν ὁ Πλεμὼν μετὰ μειδίαματος.

Ὁ ἀγαθὸς Κεργὸρν δὲν ἦτο ὀξυδερκής, ἄλλως ἤθελε διδῆαι μεγάλην θλίψιν ἐν τῷ μειδίαματι ἐκείνῳ.

Ἀλλ' ἦτο νύξ καὶ τὰ ἐορτάσιμα φῶτα ἤδη ὥχρῳν.

Ὁ Φριδερίκος Πλεμὼν ἀληθῇ εἶχεν εἰπεῖ τὴν πρῶταν. Τὰ προαισθήματά του ἐπραγματοποιοῦντο ἢ «συμφορὰ» εἶχεν ἤδη ἐπιστῇ.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΣ